

■ «Εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Σου Κύριε...»

Σεπτεμβρίου 1η Ἀρχὴ τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους*

Ἰνδικτον** ἡμῖν εὐλόγει Νέου Χρόνου,
Ὡ καὶ Παλαιὲ καὶ δι' ἀνθρώπους Νέε

Ἡ Ἁγία Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία μας ἐορτάζει σήμερα τὴν ἑναρξιν τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους μὲ εἰδικὴ ἱερὰ Ἀκολουθία, ἡ ὁποία εὐρίσκεται στὸ Μηναῖον τοῦ Σεπτεμβρίου.

Στὴν Ἀκολουθία αὐτὴν ἀνεγινώσκοντο καὶ εἰδικές Εὐχές, ὅπως εἶναι οἱ Εὐχές τῶν ἀγιωτάτων Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως Ἀθανασίου (1289-1293) καὶ Φιλοθέου (1353-1355, 1364-1376).

* * *

Τρεῖς εἶναι οἱ λόγοι τῆς Ἑορτῆς αὐτῆς:

α. Ἀρχὴ τοῦ Ἔτους. Μετὰ τὴν συγκομιδὴ τῶν καρπῶν στὴν διάρκεια τοῦ θέρους, γίνεται τρόπον τινὰ συμπλήρωσις τοῦ ὅλου ἔτους. **Μ**ὲ τὸν Σεπτέμβριο ἀρχίζει ἡ νέα γεωργικὴ περίοδος καὶ καταβάλλονται ἐκ νέου σπέρματα στὴν γῆ, ὥστε ἀργότερα νὰ προμηθευθοῦμε νέα γεννήματα. **Α**ρχίζει λοιπὸν ἓνα Νέο Ἔτος.

● **Κ**αὶ στὴν περίοδο τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τὴν πρώτη ἡμέρα τοῦ ἐβδόμου ἰουδαϊκοῦ μηνός, ἀρχές Σεπτεμβρίου, οἱ Ἰουδαῖοι τελοῦσαν τὴν ἐορτὴ τῆς Νεομηνίας ἢ τῶν Σαλπίγγων (Λευϊτ. κγ' 24-25· Ἀριθ. κθ' 1-6).

β. Εὐχαριστίες καὶ Δεήσεις. Ἡ Ἐκκλησία ἀποδίδει εὐχαριστίες στὸν Θεὸ γιὰ τὴν εὐνοιά Του πρὸς τὴν Κτίσι, ἀλλὰ καὶ προσεύχεται στὸν Κύριο ζητοῦσα εὐκρασίαν ἀέρων, βροχὰς ἐγκαίρους καὶ εὐφορίαν γῆς, δηλαδὴ ὅπως «ὁ Θεὸς γένη ἴλεως καὶ εὐλογῆσῃ τὸν νέον χρόνον», τὸν Νέον Ἐνιαυτὸν τῆς Χρηστότητος Αὐτοῦ.

γ. Εἴσοδος τοῦ Κυρίου στὴν Συναγωγή. Σήμερα γίνεται ἀνάμνησις τῆς μετα-

βάσεως τοῦ Κυρίου μας στὴν Συναγωγή τῆς Ναζαρέτ (αὐτὴ διασώζεται μέχρι σήμερα), ὅπου τοῦ ἐδόθη τὸ ἱερὸ βιβλίον τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡσαΐου, πρὸς ἀνάγνωσιν καὶ κήρυγμα· τότε, ὁ Χριστὸς μας ἀνέγνωσε τὸ χωρίον, ὅπου ὁ Προφήτης ὁμιλεῖ ἐπ' ὀνόματι τοῦ Σωτῆρος: «Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ (τοῦ Χριστοῦ-Μεσσίου), οὐ εἶνεκεν ἔχρισέ με, εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, κηρῦξαι ἔνιαυτὸν Κυρίου δεκτὸν» (Λουκ. δ' 18).

• Δηλαδή, ἡ Ἑορτὴ αὐτὴ μᾶς θυμίζει σήμερα, ὅποτε ἡ φύσις ἐτοιμάζεται νὰ διατρέξῃ ἓναν νέο κύκλο ἐποχῶν-ἓνα Νέο Ἔτος, ὅτι ὁ Χριστὸς καὶ Σωτῆρας μας εἶναι ὁ Δημιουργὸς τοῦ κόσμου καὶ τοῦ χρόνου, ὁ Ὅποιος ἐσαρκώθη γιὰ νὰ ἀνακεφαλαιώσῃ καὶ ἀποκαταλλάξῃ τὰ πάντα ἐν Ἐαυτῷ.

* * *

Σήμερα, ὅλοι οἱ Χριστιανοί, ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, δοξολογοῦν τὸν Πανάγιο Τριαδικὸ Θεό, ὁ Ὅποιος ἔπλασε καὶ διακρατεῖ τὰ πάντα ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἀποστέλλει ἄφθονες τὶς εὐλογίες Του σὲ ὅλα τὰ κτίσματα κάθε ἐποχῆ.

Ὁ Ἐνας τῆς Τριάδος, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀνοίγει τὶς πύλες τοῦ Νέου Ἔτους, ἐκκλησιοποιεῖ τὴν φύσι καὶ τὸν χρόνο, καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ἐμβαθύνουμε ἐκ νέου στὸν προορισμὸ μας: νὰ γίνωμε Ναοὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, μέτοχοι τῆς Ζωῆς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπομένως κατὰ χάριν αἰώνιοι, μέσα στὴν Καινὴν Γῆν καὶ τοὺς Καινοὺς Οὐρανοὺς τῶν Ἐσχάτων.

† Ὁ Ὁρεῶν (νῦν Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς) Κυπριανὸς

* * *

Τῆς Ἰνδίκτου.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος β'.

Ὁ πάσης Δημιουργὸς τῆς κτίσεως, ὁ καιροὺς καὶ χρόνους ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ θέμενος, εὐλόγησον τὸν στέφανον τοῦ ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητός Σου Κύριε, φυλάττων ἐν εἰρήνῃ τοὺς Βασιλεῖς καὶ τὴν πόλιν Σου, πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Μόνε Φιλάνθρωπε.

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ σταυρῷ.

Ὁ τῶν αἰώνων Ποιητὴς καὶ Δεσπότης, Θεὲ τῶν ὄλων Ὑπερούσιε ὄντως, τὴν ἐνιαύσιον εὐλόγησον περίοδον, σῶζων τῷ ἐλέει Σου τῷ ἀπείρῳ, Οἰκτίρμον, πάντα τοὺς λατρεύοντας, Σοὶ τῷ μόνῳ Δεσπότη, καὶ ἐκβοῶντας φόβῳ, Λυτρωτά· εὐφορον πᾶσι, τὸ ἔτος χορήγησον.

Μεγαλυνάριον.

Ἄναρχε Τρισήλιε Βασιλεῦ, ὁ καιρῶν καὶ χρόνων, τὰς ἐλίξεις περισκοπῶν, εὐλόγησον τὸν κύκλον, τῆς νέας περιόδου, τὰς ἀγαθὰς Σου δόσεις πᾶσι δωρούμενος.

(*) Περιοδ. «Οἰκοδομὴ καὶ Παραμυθία», ἀριθμ. τεύχους 1/Σεπτέμβριος-Νοέμβριος 2012, σελ. 1-2. Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) Ἰνδικτος, Ἰνδικτιῶν, Indictio· Ὁρισμός, Θέσπισμα ἢ Διάγγελμα τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος περὶ τοῦ φόρου, ὁ ὁποῖος ἀπέβλεπε στὴν διατήρησι τῶν στρατευμάτων καὶ ἐπληρώνετο κατ' ἐνιαυτὸν πρὸ τοῦ χειμῶνος, ἐπὶ δέκα πέντε ἔτη. Ὁ ὅρος Ἰνδικτιῶν ἀποδίδεται καὶ σὲ ὄλο τὸν δεκαπενταετη κύκλο καὶ γιὰ κάθε ἓνα ἔτος τῆς περιόδου.

• Ἀρχὴ τῆς Ἰνδίκτου = Ἀρχὴ ἐκάστου ἔτους ἐκ τῶν 15 τῆς Ἰνδικτιῶνος = Ἀρχὴ τοῦ Νέου Ἔτους, πολιτικοῦ παλαιὰ = Ἀρχὴ τοῦ Νέου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἔτους, τώρα.

■ Εἶναι ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ὅταν τελικὰ ὠρίσθηκε ὡς Ἀρχὴ τοῦ Πολιτικοῦ Ἔτους ἡ 1η Ἰανουαρίου, ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐθεώρησε ὡς ἀναγκαῖον νὰ μεταφέρῃ-μετακινήσῃ τὴν σχετικὴ Ἑορτὴν, ἀλλ' ἐνέμεινε στὴν ἀπὸ τοῦ Δ' αἰ. Ἑορτολογικὴ Τάξις τῆς Νέας Ἰνδικτιῶν-1ης Σεπτεμβρίου, θεωρήσασα ὅτι ἔχει • τὸ ἰδικὸν Τῆς ἔτος, ἦτοι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἔτος, • τὴν ἰδικὴν Τῆς πρωτοχρονιά, ἦτοι τὴν 1ην Σεπτεμβρίου καὶ συνεπῶς • τὸ ἰδικὸν Τῆς ἡμερολόγιον, ἦτοι τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον εἶναι συνυφασμένο ἀρρήκτως μὲ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἑορτολόγιον.

■ Τοιοῦτοτρόπως, κατανοεῖται καλύτερον γιὰ τὴν ἀποδοχὴ ὑπὸ τῶν Καινοτόμων-Οἰκουμενιστῶν τοῦ νέου ἢ διορθωμένου ἢ γρηγοριανοῦ ἢ πολιτικοῦ ἡμερολόγιον (1924 κ. ἐ.) ἦταν ἐκκλησιαστικῶς ἀτοπος. Οὕτως ἢ ἄλλως, ἦταν βεβαίως ἀτοπος, ἐφ' ὅσον πραγματοποιήθηκε στὴν προοπτικὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.